

tværtimod, at man angriber Indet noget fra den urette Side haade ved Regjeringens Udskast og ved det nye foreslaaede Lovforslag; men jeg antager dog, at den hele Redaction, som er givet i Regjeringens Udskast, er bedre end den, der er givet i det nye Forslag. Sagen er nemlig den, at i det nye Forslag er den hele Pantelaanerhaandtering stemplet paa en saadan Maade, at man kunde fristes til at sige, at den var stemplet som en uerlig Haandtering. Jeg skal ikke forsvare denne Haandtering, det er ulykkeligt og sorgeligt, at saadanne Forhold existere, men jeg troer, at man let vil lade det gaae udover dem, man søger at beskytte, naar man vil gjøre det saa godt som umuligt for Noget, der har nogen Værdspøelse, at besatte sig med denne Forretning. Jeg troer, at der dog imellem de Folk, der leve af denne Haandtering, kan være ærlige og brave Mænd, og jeg anseer det for sorgeligt, om man skulde drive denne Haandtering til at udøves i Smug, og kun af saaringe Personer, som der er Fare for, dersom den hele Haandtering stemples paa den stærke Maade, som er skeet i det af det ærede Udvalg gjorte Forslag. Dette er min Hovedanke mod Udvalgets Redaction, thi jeg erkjender, at det Væsentlige af, hvad Udvalgets Forslag indeholder, indeholdes ogsaa i Regjeringens Udskast, men det er sagt i Regjeringens Udskast paa en mindre streng Maade, og det kan jeg ikke Andet end lægge megen Vægt paa af de Grunde, som jeg har anført. Der er jo neppe nogen anden Maade til at raade Bod paa den hele ulykkelige Nødvendighed, der er for de Fattige til at søge Paan hos Pantelaanere, end at indrette Laaneinstituter, som kunne beskytte de Fattige mod Ubsugelse. Naar der, uagtet saadanne Laanecontoierer ere blevne oprettede af Arbejderforeningen og maastee ogsaa af andre Foreninger, dog har udviklet sig en saadan privat Industri i det Omfang, som Tilfældet er her i Kjøbenhavn, hvor Antallet af de private Pantelaanercontoierer opgives til 177, foruden at der naturligvis er en stor Mængde, der driver denne Næring i Smug, og som ikke ere opgivne, da kan det kun ligge i, at der er Mangler ved disse Laanecontoierers Indretning, som man først og fremmest maa søge at hæve, og navnlig er der eet Moment, som jeg fryg-

ter for at man ved disse Laanecontoierer ikke har taget tilstrækkeligt Hensyn til. Det er den naturlige Undseelse hos den Fattige ved at være kommet i den Nødvendighed, at maatte pantsætte Gjenstande, der ofte ere Nødvendighedsartikler. Det er af Undseelse, at den Fattige iher til Mellemmænd, Sættelsjældere osv., og kunde man gjøre det muligt for den fattige Deel af Befolkningen paa en mere skjult Maade at kunne komme til at frelse sig ud af den Nød, hvori den befinder sig, hvortil det f. Ex. vilde bidrage, om man anbragte Laanecontoierne paa saadanne Steber, hvor den Befolkning, som navnlig skulde nyde Godt af disse Contoierer, er samlet, saa vilde man vistnok derved paa den virksomste Maade indskrænke disse private Pantelaanecontoierers Tal. — So haardere man gaaer frem mod Pantelaanernæringen, desto nødvendigerer bliver det, at den drives i Smug og det gaaer da i høi Grad ud over den Fattige. Jeg kan derfor — jeg beklager at maatte fremsætte det som en Anke mod saavel Regjeringens som mod Udvalgets Lovudkast — ikke Andet end undre mig over, at det ærede Udvalg, saaledes som den høitærede Ordfører gjorde opmærksom paa, vil lade den Sætning blive staaende i § 1: „eller efter Politiets Skjøn har paadraget sig Mistanke for Hæleri“. Jeg troer dog, at det er meget betænkeligt at lade en Mands Net være afhængig af et vilkaarligt Skjøn af Politiet. Jeg kunde behre finde mig i, om der havde staaet, som der staaer i § 8 i Udvalgets Forslag, at Netten skulde foretage et saadant Skjøn, thi da lader der heri, at et saadant Skjøn deels vilde blive afgivet til en Protocol, deels vilde blive nogenlunde motiveret; men at gjøre en Mands Net — han være Pantelaaner eller ikke Pantelaaner — afhængig af et saadant reent vilkaarligt og ubundent Skjøn, forekommer mig ikke at være rigtigt, og jeg vil tilføie, at det seer ikke godt ud i en Lov. Jeg kan med Hensyn til den af Udvalget foreslaaede § 6 ganske henholde mig til, hvad den høitærede Minister har sagt, men jeg skal dog endnu dertil føie, at det forekommer mig, at man ved at ville nægte den Fattige at benytte sine Børn til at pantsætte de Gjenstande, som Nøden tvinger ham til at pantsætte, i grunden giver Sætte-